

som Finantscomiteen tænker paa at kaste Keiseren bort; han kan vistnok faae et stort Skriverembede, og efter de Regler, vi have for Konningers Fastsaettelse; vil han, om han ogsaa faaer et lille Embede, dog ikke tabe Noget i sin Løn. Men det er denne Mangel paa Tro paa den Maade, hvorpaa Domstolene opfatte Offentliggjørelse, det er Tvivlsmaal, om man skal begynde at holde Forfatterne fast ved en asmægtig Bogtrykfers Billie flere Maaneder igjennem, uden snart at ville komme til at gribe til det, som er det Simpleste, nemlig at holde Forfatterne strax igjennem dette foreløbige Eftersyn, som bringer til at vige tilbage. Jeg for min Part har den fulde Overbeviisning, at man har skrevet dette, ikke fordi man havde nogen Intention af den Art, men fordi vor Presselovgivning nu, og det er Tilfældet i en stor Deel af Verden, ikke er andet end en fortsat Udvikling af den gamle Bogtrykkerpresse. Vedbliver en saadan Udvikling af Bogtrykkerpressen eller, rettere sagt, saalange vi forvirre os i Presselove og ikke komme til Love om Offentliggjørelse, saalange ville vi være paa det samme Gebeet, saalange ville vi frygte for Snarer der, hvor virkelig ingen ere tilstede eller maaskee heller ikke nogenstunde ville være at finde. Man har jo sagt, at alt Dette kan afhjælpes ved at forandre den og den Paragraph, og jeg vil troe, at det kan forandres ved at hjælpe paa og tillempe den og den Paragraph, men derfor kan man ikke undres over, at siden disse Paragrapher, efterat Loven er gaaet igjennem to Gange, ikke ere blevne sigtede fra, men de have faaet en egen Holdbarhed, en Holdbarhed af en saadan Art, at man just derfor dobbelt viger tilbage. Man anfører som Grund, hvorfor man maa holde sig til den, som sidst leverede det trykte Skrift ud af sin Haand, og saa stige Rækken op igjennem, indtil man finder den virkelig Strafkyldige, at kun ved Hjælp af saadanne Midler vil man være istand til at naae Diemedet, men, dersom vi benytte disse mellemiggende Midler — og Loven giver os Ret til at benytte dem — vil man komme ind paa det inquisitoriske Gebeet, saa at man vil gribe den Første den Bedste, som kunde synes at staa i Forbindelse dermed, og tvinge ham til at tilstaae; og nu vil

jeg spørge, om Loven bør anvise saadanne Midler, angive en saadan Ret. Men har Loven fastsat en bestemt Ret og betegnet hvilken bestemt Procesform, der skal benyttes ved at forfølge Presseforsøelser, og skulle vi benytte den her gjældende criminelle Procesforfølgning, saa vide vi, hvad det fører til, nemlig det paa enlige Forhør (Ja!), som bestaaer deri, at Bedkommende ved at sættes paa Band og Brød tvinges til at gjøre de Tilstaaelser, som de ellers ikke vilde gjøre. (Krieger: Ingenlunde!). Ingenlunde siger det ærede Medlem; det er mig kjært at høre det af en jurisdikt Professor; thi, dersom han ikke havde den Overbeviisning, vilde han have bragt et Lovforslag frem, hvorved dette kunde blive forandret (Hør!). Men, spørger jeg, staae vi ikke her netop for en Art Forbrydelse, hvor det langt mindre gjælder om at finde det Menneffe, som maaskee, uden ret at have vidst det, har begaaet en saa stor Feil — er det ikke langt vigtigere at fælde Dom over Meningen? Det er Ideen, vi ville fordomme, det er ikke Personen, og, dersom Personen er vegen fra sin Mening og fra Landet, maae vi da ikke betragte denne frivillige Landflygtighed for saa meget værd og saa stor, at vi allerede maae sige, at han derved er straffet nok (Hør! Hør!)? Hvorfor holde vi os ikke til at fordomme Meningen og tage Bladet og undersøge det, lade det erkjendes og erklæres, at baade dets Indhold er slet og uærdigt, og lad Personen holdes udenfor, isald han er borte; lader os ikke tage Smeden istedetfor Bageren! Der ligger en stor Fare deri, at man ved den Art af Forbrydelse troer at kunne sigte en Mand saaledes som man sigter en Tyv, thi det maae vi vel lægge Mærke til, at alle de Forbrydelse, som Samfundet i en lang Række af Aar har vidst at erkjende som saadanne og som farlige, dem kjende vi Alle, og finde, at den Mand, som har begaaet en saadan Forbrydelse, er strafværdig. Men ved Forbrydelse af saa værlende Art bringe vi aldrig Samfundet til at erkjende, at denne Forbrydelse skal medføre en saadan Straf for en Mand, om hvem vi ikke vide, at han maaskee blot er et halvt Seculum forud for os (Hør!); thi mangen Tanke er bleven fordømt, og mangen En,